

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Πέμπτην, 23^{ην} Ὀκτωβρίου/5^{ην} Νοεμβρίου 2020, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Κατά τήν ἐορτήν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ὅλη, ἰδίᾳ ὅμως ἡ τῶν Ἱεροσολύμων, ἀναμιμνήσκειται τόν ἅγιον Ἰάκωβον ὡς τόν υἱόν Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος καί ἀδελφόν τοῦ Κυρίου, Ἀδελφόθεον κατά τόν νόμον, –*οἱ ἀδελφοί Αὐτοῦ Ἰάκωβος καί Ἰωσῆς καί Συμεών καί Ἰούδας*” , (Ματθ. 13,55-56), χειροτονηθέντα ὑπ’ Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καί ἐγκατασταθέντα ὡς πρῶτον Ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, *«Ὁ τοῦ Πατρὸς μονογενὴς θεὸς Λόγος, ἐπιδημήσας πρὸς ἡμᾶς ἐπ’ ἐσχάτων, τῶν ἡμερῶν Ἰάκωβε θεσπέσιε, πρῶτόν σε ἀνέδειξε τῶν Ἱεροσολύμων, Ποιμένα καί Διδάσκαλον, καί πιστόν οἰκονόμον, τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν·»*, λέγει το τροπάριον περὶ τούτου. Ἐπειτα ἀναμιμνήσκειται αὐτόν καί ὡς συγγραφέα τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐπιστολῆς εἰς τήν Καινὴν Διαθήκην καί ὡς Πρόεδρον τῆς Α΄ Ἀποστολικῆς Συνόδου εἰς Ἱερουσαλήμ τό ἔτος 49 μ.Χ. καί διαδραματίσαντα σημαντικόν ρόλον (Πράξ. 15,13) εἰς τήν ἀπόφασιν αὐτῆς, ὅτι καί τὰ ἔθνη γίνονται δεκτά εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἄνευ περιτομῆς καί διὰ τῆς τηρήσεως τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, μόνον εἰς τήν ἀπαγόρευσιν τῆς πορνείας, τῆς βρώσεως αἵματος, πνικτοῦ ζώου καί εἰδωλοθύτων, (Πράξ. 15,20). Τόν ἅγιον Ἰάκωβον τόν Ἀδελφόθεον, συμφώνως καί πρὸς μαρτυρίαν τοῦ Ἰωσήπου, κατεκρήμνισαν οἱ Ἰουδαῖοι ἀπό τοῦ πτερυγίου τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ἐπειδὴ ὠμολόγησε τόν Ἰησοῦν ὡς τόν Χριστόν.

Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου εἰς τόν ἱερόν αὐτοῦ Ναόν, τόν μεταξύ τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος καί τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως δι’ Ἑσπερινοῦ ἀφ’ ἐσπέρας καί θείας Λειτουργίας τήν πρωΐαν, τῆς ὁποίας προεξήρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφικῶν Ἱερομονάχων, τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς εἰς Ἱεροσόλυμα (MISSIA) Ἀρχιμανδρίτου Δομετιανοῦ, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καί τῶν ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ π. Φάραχ / Χαραλάμπους Μπαντούρ καί π. Χάδερ / Γεωργίου Μπαράμκη καί τοῦ Πρεσβυτέρου Συμεών ἐκ Ναζαρέτ, ψαλλόντων τοῦ Ἱεροδιακόνου Συμεών, Γραμματέως τῆς Ἀγίας καί Ἱεραῆς Συνόδου, τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου δεξιὰ ἑλληνιστί καί τοῦ κ. Ριμόν Κάμαρ ἀριστερά ἀραβιστί, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ὠμίλησε διὰ τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ :

«Ἐγγίσατε τῷ θεῷ καί ἐγγιεῖ ὑμῖν. Καθαρίσατε χεῖρας ἀμαρτωλοί καί ἀγνίσατε καρδίας δίψυχοι... ταπεινώθητε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καί ὑψώσει ὑμᾶς», (Ἰακ. 4,8-10), κηρύττει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εύλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ φερωνύμῳ τούτῳ Ναῶ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ἵνα εὐχαριστιακῶς μεγαλύνωμεν τὴν ἐόρτιον μνήμην τοῦ πρωτοθρόνου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων, τοῦ θεοῦ κήρυκος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κληθέντος Δικαίου καὶ Ἀδελφοθέου.

Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἐθεωρεῖτο «στῦλος τῆς Ἐκκλησίας», (Γαλ. 2,9), ἀλλὰ καὶ διδάσκαλος μεγάλου κύρους, ὡς καταδεικνύται ἐν τῇ Καθολικῇ αὐτοῦ ἐπιστολῇ (Ἰακ. 3,1). «Μὴ πολλοὶ διδάσκαλοι γίνεσθε, ἀδελφοί μου, εἰδότες ὅτι μεῖζον κρῖμα ληψόμεθα», (Ἰακ. 3,1).

«Ἐγγίσατε τῷ θεῷ καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν» (Ἰακ. 4,8). Πλησιάσατε εἰς τὸν θεόν καὶ θὰ πλησιάσῃ καὶ ὁ θεός εἰς ἐσᾶς, παραγγέλλει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος, ἀκούων προφανῶς εἰς τὴν προτροπὴν τοῦ Κυρίου λέγοντος: «ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν, διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν», (Λουκ. 21, 28). Ἀναθαρρήσατε, διότι πλησιάζει ἡ ἀπολύτρωσις καὶ τελεῖα ἀπαλλαγὴ σας ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ παρόντος βίου.

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ζῶμεν εἰς καιρούς, οἱ ὅποιοι ἀπαιτοῦν ἐπειγόντως τὴν ἀσκησιν τῶν καλῶν ἐν Χριστῷ ἔργων καὶ πράξεων ἡμῶν κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον λέγοντα: «Καὶ τοῦτο, εἰδότες τὸν καιρὸν, ὅτι ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι· νῦν γάρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεῦσαμεν, ἢ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. Αποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκοτούς καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός», (Ρωμ. 13, 11-12).

Ἐρμηνεύοντες τοὺς λόγους τούτους, ὁ μὲν ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «Αποθώμεθα» σημαίνει: «ἀποδυσώμεθα τὰς φαντασίας, ἀπαλλαγῶμεν τῶν ὀνειράτων τοῦ παρόντος βίου, ἀποθώμεθα τὸν βαθύν ὕπνον». Μὲ ἄλλα λόγια, τὰ ἔργα τῆς ἀμαρτίας εἶναι ἔργα σκοτούς, διότι προέρχονται ἐκ τοῦ σκοτισμοῦ τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς πλάνης. Ὁ δὲ Ζιγαβηνός λέγει: «ἐνδυσώμεθα ὄπλα τοῦ φωτός ἡγουν ἡμέρας, πᾶσα ἀρετὴ ὀπλίζουσα μὲν ἐνταῦθα [ἐπὶ τῆς γῆς]... φαιδρύνουσα δὲ ἐκεῖ καὶ λαμπρύνουσα». Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ φίλοι τοῦ Χριστοῦ εἶναι στρατιῶται ἐν μέσῳ ποικίλων καὶ ἐπικινδύνων ἀοράτων καὶ ὀρατῶν ἐχθρῶν. Ἡ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν εἶναι ζωὴ πάλης καὶ ἀγῶνος καὶ διὰ τοῦτο δέον νὰ θεωρῶνται ὡς γυμνοὶ καὶ ἀνυπεράσπιστοι, ἐφ' ὅσον δὲν φέρουν τὸν ὀπλισμὸν τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ.

«Καθαρίσατε χεῖρας ἀμαρτωλοὶ καὶ ἀγνίσατε καρδίας, δίψυχοι», (Ἰακ. 4, 9). Κατὰ τοὺς ἐρμηνευτάς, ἡ καρδιά εἶναι ἡ ἔδρα τῶν ἐλατηρίων, κινήτρων καὶ τῶν διαθέσεων. Διὰ τοῦτο αἱ καρδίαι μας πρέπει νὰ γίνουν εὐθεῖαι καὶ εἰλικρινεῖς, ἐλεύθεραι πάσης ὑποκρισίας, μόνον κίνητρον ἔχουσαι νὰ ἀρέσουν εἰς τὸν θεόν.

Ἐρμηνεύων τοὺς λόγους «ἀγνίσατε καρδίας, δίψυχοι», ὁ μὲν Οἰκουμένιος γράφει: «Διψύχους τοὺς μὴ καθ' ἓνα τρόπον ζῆν αἰρουμένους λέγει [ὁ Ἀπόστολος], ἀλλ' ἀγομένους καὶ περιφερομένους ἐν τῇ κυβείᾳ [= ἀπάτῃ] τῶν ἀνθρώπων. Οὐ γὰρ εἰσι μονότροποι ἐν οἴκῳ ὑπὸ Κυρίου κατοικιζόμενοι». Ὁ δὲ ἅγιος Θεοφύλακτος λέγει: «Ἄλλ' ἀγομένους καὶ πειθομένους διηνεκῶς τῇ βίᾳ τῶν ἀνθρώπων».

«Ταπεινώθητε ἐνώπιον Κυρίου καὶ ὑψώσει ὑμᾶς», (Ἰακ. 4,10). Ταπεινωθῆτε ἐνώπιον τοῦ θεοῦ καὶ θὰ σαῶς ὑψώσῃ εἰς μὲν τὴν παροῦσαν ζωὴν διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἠθικῆς τελειοποιήσεως, εἰς δὲ τὴν μέλλουσαν διὰ τῆς αἰωνίου του δόξης καὶ μακαριότητος, διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος, ἐπικαλούμενος τὸν ψαλμωδόν

λέγοντα: «Ὁ θεός ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν», (Ψαλμ. 3,34 / Ἰακ. 4,6). Τοῦτο ἐλέχθη ὑπό τοῦ Σολομῶντος, -κατά τόν Ἱερὸν Χρυσόστομον- ὄχι διὰ νά δηλώσῃ, ὅτι ὁ θεός ἔχει ἀνάγκη νά συνάψῃ μάχην πρὸς τόν ὑπερήφανον, ἀλλ' ἵνα τό σφοδρόν τῆς ἀπεχθείας ἐνδείξῃται πρὸς τόν ὑπερήφανον».

Πράγματι, ὁ θεός ἀπεχθάνεται τόν ὑπερήφανον καί τοῦτο διότι, κατά τόν ὄσιον Ἰωάννην τῆς Κλίμακος -«ὑπερηφανία ἐστὶ θεοῦ ἄρνησις, ἐκστάσεως [= παραφροσύνης] πρόδρομος καί θεοῦ ἀντίπαλος». Καί προσθέτει λέγων: «Ἄκουσα κάποιον ἀξιοσέβαστον ἄνδρα νά λέγῃ: Ὑπόθεσε ὅτι εἶναι δώδεκα τά πάθη τῆς ἀτιμίας. Ἐάν ἕνα ἀπό αὐτά, τὴν οἴησιν, τὴν ἀγαπήσῃς ὀλόψυχα, αὐτὴ θά ἀναπληρώσῃ τόν τόπον καί τῶν ὑπολοίπων ἕνδεκα».

Ἡ διδασκαλία αὕτη τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ἀπευθύνεται ὄχι μόνον εἰς τοὺς Χριστιανούς, ἀλλὰ εἰς πάντας τοὺς ἀγαπῶντας τόν θεόν, «Ὅς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», (Α΄ Τιμ. 2,4), κατά τόν σοφόν Παῦλον. Ἴδού λοιπόν δια τί ὁ ὑμνωδὸς ἐγκωμιάζει τόν θεσπέσιον Ἰακώβον λέγων: «Ὁ τοῦ Πατρὸς μονογενῆς θεὸς Λόγος, ἐπιδημήσας πρὸς ἡμᾶς ἐπ' ἐσχάτων, τῶν ἡμερῶν Ἰακώβε θεσπέσιε, πρῶτόν σε ἀνέδειξε τῶν Ἱεροσολύμων, Ποιμένα καί Διδάσκαλον, καί πιστόν οἰκονόμον, τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν· ὅθεν σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε».

Χαίρεται καί ἀγάλλεται ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῇ ἐορτίῳ ταύτῃ μνήμῃ τοῦ πρώτου Ἱεράρχου καί Πάτρωνος αὐτῆς, Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, διότι οὗτος λαβὼν τὴν παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἀποστολικὴν χειροτονίαν, ἐγένετο ὁ θεμελιωτὴς τοῦ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ συσταθέντος συνοδικοῦ διοικητικοῦ συστήματος τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐσφράγισε δέ τὴν ὑπό τοῦ «τῆς πίστεως ἡμῶν ἀρχηγοῦ καί τελειωτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἐβρ. 12,2), ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἀποστολικὴν Διακονίαν, διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ αἵματος.

Ἀψευδής, πιστός καί ζῶν μάρτυς τῆς ἱεῤῥας ταύτης παρακαταθήκης τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἵσταται ἐδραῖον τό ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ διεσπαρμένον Χριστεπώνυμον ποίμνιον μετὰ τῆς πνευματικῆς καί Ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ Ἀρχῆς, τῆς Ἁγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος, τῆς ἀμεταθέτως ἀκουούσης εἰς τό παράγγελμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Μὴ φοβοῦ τό μικρόν ποίμνιον· ὅτι εὐδόκησεν ὁ Πατήρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν [τῶν οὐρανῶν]», (Λουκ. 12,32). «Καί ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι», (Πράξ. 1,4), ἀλλὰ καί τὴν προτροπὴν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου: «Μακροθυμήσατε οὖν ἀδελφοί καί ὑμεῖς, στηρίξατε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἤγγικεν», (Ἰακ. 5, 7-8). Μετὰ δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν:

«Τῆς κατὰ σάρκα Κυρίου, ἐπιδημίας Σοφῆ, ἀδελφός ἀνεδείχθης, μαθητὴς καί αὐτόπτης, τῶν θείων μυστηρίων, φυγὰς σὺν αὐτῷ, ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος, σὺν Ἰωσήφ τῇ Μητρί τε τοῦ Ἰησοῦ, μεθ' ὧν πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς» Ἀμὴν. Ἐτη πολλά καί ἀπηλλαγμένα τῆς λοιμώδους νόσου τοῦ κορωνοϊοῦ.

Ἦκολούθησεν ἡ ἄνοδος διὰ τῶν βαθμίδων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου εἰς τό Πατριαρχεῖον, ἡ διανομὴ τῶν ἀρτιδίων ὑπό τῆς ὑπευθύνου τοῦ ἀρτοποιεῖου Γεροντίσεως Σεραφεύμας καί ἡ προσφώνησις τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου, ὡς ἔπεται:

«Τόν γόνον σε τοῦ Ἰωσήφ, καί Ἱεροσολύμων τόν πρῶτον Ἱεράρχην, Ἰακώβε θεόπτα,

καί τοῦ Κυρίου ἀδελφόν, ὕμνοις ἐγκωμίων ἀνυμνοῦμεν εὐσεβῶς, καί μακαρίζομεν», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐάγγελε Βλιώρα,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐφραίνεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί δὴ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῇ ἐορτῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καί Μάρτυρος Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τοῦ καί πρώτου τιμήσαντος τὸν ἐπισκοπικόν θρόνον, τουτέστιν τὴν καθέδραν τῆς λειτουργικῆς καί θείας εὐχαριστιακῆς συνάξεως αὐτῆς.

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ καί Δίκαιος ἐπικληθεῖς, ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀναδειχθεὶς οὕτω πρῶτος ποιμὴν, δηλονότι Ἱεράρχης Ἱεροσολύμων, διδάσκαλος καί πιστός οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν. Διό καί ἔτυχε τοῦ Ἀποστολικοῦ ἀξιώματος.

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας (+104 μ. Χ), ἐξαίρων τὴν σημασίαν τὴν θεσμικὴν τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ὁμιλεῖ περὶ «προκαθημένου ἐπισκόπου εἰς τόπον θεοῦ» καί σημεῖον ἐνότητος. «Σπουδάσατε πάντα πράττειν, προκαθημένου τοῦ ἐπισκόπου εἰς τόπον θεοῦ ... Μηδὲν ἔστω ἐν ὑμῖν, ὃ δυνήσεται ὑμᾶς μερίσαι· ἀλλ' ἐνώθητε τῷ ἐπισκόπῳ, ὑποτασσόμενοι τῷ θεῷ δι' αὐτοῦ ἐν Χριστῷ», (πρὸς Μαγν. 6).

Ἐξάλλου, ψάλλει ὁ Δαυίδ, «ὁ θεὸς κάθηται ἐπὶ θρόνου ἁγίου αὐτοῦ», (Ψαλμ. 46,8). Ἐπὶ τοῦ ἁγίου τούτου θρόνου κάθηται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καί Λόγος τοῦ θεοῦ, συμπαρακαθημένων τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Αὐτοῦ, οἵτινες μετὰ τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων ἀκαταπαύστως προσάγουσι τῷ θεῷ δοξολογίαν, τὴν καθισταμένην ὡς τὸ πρότυπον τῆς ἐπιγείου δοξολογίας, διό καί τάξις συνέχει πάντα τὰ τῆς ἐπουρανίου καί ἐπιγείου Ἐκκλησίας.

Τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τούτου θρόνου τῆς πόλεως τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, οἰκονόμος μέγας ἀνεδείχθη ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ αἵματος ἐσφράγισε τὴν ἀνά τούς αἰῶνας ἀποστολικὴν διαδοχὴν διὰ τῶν ἐκάστοτε προκαθημένων Ἐπισκόπων καί Πατριαρχῶν τοῦ θρόνου τοῦ τόπου τῆς Σταυρώσεως καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, κεφαλῆς ὄντος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, (Κολ. 1, 18).

Στοιχοῦσα ἡ Γεραρά τῶν Ἁγιοταφитῶν ἡμῶν Ἀδελφότης εἰς τὸ παράγγελμα τοῦ θείου Παύλου: «Τὴν παρακαταθήκην φύλαξον», (Α΄ Τιμ. 6,20), κατῆλθεν ἐν τῷ ἐπωνύμῳ Ναῶ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ἔνθα ἐτελέσθη Πατριαρχικόν συλλεΐτουργον εἰς δόξαν τοῦ ἁγίου Τριαδικοῦ θεοῦ καί τιμὴν τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, συμπροσευχομένων ἡμῖν τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ παροικούντων εὐλαβῶν Χριστιανῶν καί προσκυνητῶν.

Μετὰ δέ τοῦ ψαλμωδοῦ εἶπωμεν: «Ἄπαξ ὤμοσα ἐν τῷ ἁγίῳ μου -λέγει Κύριος ὁ θεός- εἰ ψεύσομαι· τὸ σπέρμα αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα μενεῖ καί ὁ θρόνος αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος ἐναντίον μου καί ὡς ἡ σελήνη κατηρτισμένη εἰς τὸν αἰῶνα», (Ψαλμ. 88, 36-38).

Ἄγιε Ἀδελφόθεε Ἰάκωβε, ὁ στῦλος τῆς Ἐκκλησίας, Χριστόν τὸν θεόν, ἰκέτευε τοῦ

σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, δωρηθῆναι εἰρήνην τῇ περιοχῇ ἡμῶν καὶ διαφυλαχθῆναι τὸν Ἱεροσολυμιτικὸν τοῦτον Πατριαρχικὸν θρόνον εἰς αἰῶνας. Ἀμήν. Ἔτη Πολλά!

Ἐκολούθησεν ἡ κατά τὴν παράδοσιν ἀπόδοσις τῶν κλειδῶν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τοὺς Ἐπιτρόπους τοῦ ναοῦ τούτου

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας